

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 20.

Den 15. Juli 1867.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Nødvendigheden af umiddelbar Åabenbaring.

(Fra „Millennial Star.“)

Den eneste sande Veileder til Frelse er umiddelbar Inspiration. Den Hellig-Aands Virksomhed bestaaer i at lede ind i al Sandhed; dens Veiledning maa blive meddeelt formedelst Guds bemhyndigede Ejere, medens den selv ved sin indre Virken hos Mennesket maa høre Vidnesbyrd om Sandheden af de Kærdomme, der ere blevne meddeelte. Denne Aand har stedse været en ufeilbarlig og den af Gud bestemte Veileder i enhver Tidsalder, naarsomhelst Guds Kirke har eksisteret paa Jordens. Propheterne talte Herrens Ord, og den Aand, ved hvilken de talte, bar Vidnesbyrd om Sandheden af hvad de sagde.

Naarsomhelst Verden har været blottet for Mænd, der var inspirerede af Gud, har Menneskeslægten været indhyllet i et uigjennemtrængeligt Morke og er blevne vildledet af bedragerste Aander, og naar saa Mænd, der have været inspirerede af Gud, ere komne med Herrens Ord, have Menneskene været altfor dybt sunkne i alstens Fordærvelse og Laster, til at de fulde

give Agt paa den Hellig-Aands Væamindelser, og de himmelske Sandheder, som ere blevne forkynnte af Guds Propheter, ere faldne i Øren, der ikke kunde høre, og i Hjarter, som ikke kunde fatte.

Det Guds Ord, der er blevet givet til Veiledning for een Generation, er ikke tilstrækkeligt til at kunne tjene en anden som den eneste Rettesnor, thi eftersom Forholdene forandrer sig, maae ogsaa de Love, efter hvilke Menneskene skulle regeres, forandres. Den Befaling, der gaves Noah, var ikke anvendelig for Lot, thi hvis han havde bygget en Ark som et Besværlighedsmiddel for den Straffedom, som rammede Sodoma, vilde han tilligemed hans Ark uden Twivl være bleven et Nov for Flammerne. Og den Befaling, som gaves Israeliterne, da de stode i Begreb med at forlade Trædommens Land, kunde ikke være anvendelig ved Israels Emigration i vore Dage, thi hvis de fulde laane „Guld- og Solvkar“ af deres Nabover og afreise dermed til Vesten, vilde de snart

blive standsede af en Politibetjent, og de vilde om muligt komme til at vende tilbage til en endnu værre Trældom, end den de søgte at undslye.

De Besalinger, som ere blevne givne til een Generation, kunne ikke alene være uanvendelige for en anden, men da een og den samme Slægt bestandig bliver stillet under forstjellige Forhold i Livet, udfordres der ogsaa fra Tid til anden ny Veiledning fra den Almægtige og nye Meddelelser fra ham, hvilke maae være afgangede efter Omstændighederne paa den Tid, for hvilken de blive givne. Vi have et mærkeligt Eksempel herpaa i Historien om Israeliternes Omvandring under Moses. Til een Tid gaves den Besaling: „Du skal ikke slaae ihjel,” og en anden Gang hed det: „Hver binde sit Sværd ved sin Side; gaaer igjennem og kommer tilbage fra den ene Port i Leiren til den anden, og ihjelslaer hver sin Broder og hver sin Ven og hver sin Næste.“ (2 Moseb. 32, 27.) Saaledes var det ogsaa i Jesu Dage. Til een Tid befalede han sine Disciple at gaae ud „uden Pung og Taske,“ og sagde dem, at „hvo, som griber til Sværd, skal omkomme ved Sværd,“ medens han ved en anden Lejlighed siger: „Hvo, som har en Pung, tage den, ligesaa og en Taske, og hvo, som ikke har Sværd, sælge sit Klædebon, og kjøbe et.“ (Luc. 22, 36.) Saaledes har Guds Handlemade mod hans Folk været i enhver Tidsalder, og han har steds givet sine Born de Besalinger, som vare passende for dem ester de Forhold, de vare stillede under.

Det er sandt, der gives visse guddommelige Love, som ifolge deres Natur ere anvendelige for Menneskenes Born i enhver Tidsalder og under alle forstjellige Omstændigheder, og disse almindelige Love maae trofast adlydes af Enhver, som onster at blive frelst. „Det evige Evangelium,“ der indbefatter Læren om Tro

Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave osv., er en almindelig og usforanderlig Lov, der var ligefaa nøvendig til Salighed for Jordens første Beboere og vil være det for de sildigste Slægter, som for dem, der hørte disse Sandheder af Frelserens egen Mund eller af de Mænd, som han havde valgt til at være føregne Bidner om hans hellige Øpstandelse.

Men der gives ingen bestemte Negler eller Anordninger, som muligvis kunde være saaledes afgangede efter alle de forstjellige Generationer, som have levet paa Jordens, at de under alle Jordlivets mangfoldige Omweglinger kunde tjene som en fuldkommen Rettesnor i alle Ting; ei heller har den Almægtige nogensinde forsøgt paa at udgive nogen Lovbog af det Slags, men har derimod til forstjellige Tider sendt inspirerede Mænd til Jordens for at kundgjøre hans Love og forkynde hans Billie, og disse Love, der saaledes ere blevne aabenbarede, have steds været afgangede efter det Folks Begreber og Omstændigheder, til hvilket de ere blevne givne. Enhver Slægt vil blive domt efter de Bud og Besalinger, som paa denne Maade ere blevne meddelede Menneskenes Born. De, der have levet under Mose Lov, ville blive domte efter samme; de, som have levet under Evangeliet, ville blive domte efter Evangeliet; de, som have levet uden at veiledes af Inspirationens Rosst, ville blive domte efter den indre Lov, der er nedlagt i Menneskets Sjæl, og efter de Grundsætninger, hvilke de have anerkjendt som en Rettesnor for deres Tro og Levnet.

Det Vidnesbyrd, der er blevet aflagt af Guds Propheter i gamle Dage, vil paa Dommens Dag komme frem mod de Nationer, som have forlastet samme, og hvis denne Slægt ikke vil annamme Guds Ord, der nu tilbydes den, vil den ligeledes

blive domt efter det Vidnesbyrd, som er blevet aflagt af de Propheter, hvilke Gud har opreist i de sidste Dage.

Jordens Beboere i det nittende Aarhundrede have stødt an mod den samme Klippe som den, der knuste de tidligere Generationer. De bryde deres Hjerner med at udfinde Meningen af de dunkle Sætninger, som ere blevne udtalte af Propheter, der for længe siden ere døde, og paa samme Tid lufte de deres Øren for de ligefremme og tydelige himmelske Sandheder, som nu ene og alene forkynedes til deres Bedste. De anstrengte sig for at kunne see, og stirre efter det Dunkle og Fjerne, der for længe siden er forsvundet, medens de aafslæae at see hen til den stinnende og lysende Ledestjerne, my Åabenbaring.

Da Verdens Frelser kom til de formedelst stive Troesformler lænkebundne Sekterere, der arbeidede under den Mosaiske Lovs Trælleag, og tilbød dem Frihedens fuldkomne Lov, sagde de: „Vi have Moses og Propheterne, vi behove ingen videre Åabenbaring,” og da Joseph Smith nu i vore Dage bragte Evangeliets Hylde til denne fordærvede Slægt, der er saa forvildet formedelst de mange hverandre modsigende Troesbekjendelser — Forstrene af de menneskelige Fortolkninger af den hellige Skrift — lod Raabet: „Vi have Bibelen, den ejere Bibel, og vi behove ingen anden Veileder.” Hvis de forrige Dages Phariseere, Sadueere osv. virkelig havde troet de gamle Propheters Skrifter, vilde de have antaget Messias, thi hine hellige Boger bære Vidnesbyrd om ham, og dersom Nutidens Religionslærere i Virkeligheden troede og forstode Bibelen, vilde de med Glæde annamme dette de sidste Dages store Værk, thi baade det gamle og nye Testamente omtaler det med tydelige og bestemte Ord. Men derved, at de saa haardonakket holde sig til de

gamle og forkaste de nye Åabenbaringer, lede de baade sig selv og Andre ind i aandeligt Morke og til aandelig Dod.

Dette er en Sag, der er af yderste Vigtighed, ligesaavel for de Hellige som for dem, der endnu ikke have faaet deres Dine aabnede for det Lys, som meddeles Mennesket formedelst my Åabenbaring, thi ogsaa de staae i Fare for at kunne blive forblindede af den samme fordærvelige Bildfarselje som den, i hvilken Verden er indhyllet. Dersom de blot eengang vilde sætte en Skranke for deres Untagelse af de aabenbarede Sandheder, vilde ogsaa deres Fremadstriden med det Samme være standset, og da der ikke er nogen Stillestaen i Guds Rige, vilde de fra det Dieblik af gaae tilbage og blive bragte til et langt mørkere Standpunkt, end det, fra hvilket Evangeliet udfriede dem. Om Israel i gamle Dage vel havde adlydt Moses, men aafslæet at lytte til Josua, vilde de aldrig have arvet det forjættede Land, og om de sidste Dages Israel vel vilde antage de Åabenbaringer, som ere blevne givne formedelst Joseph Smith, men forkastede Herrens Ord til Brigham Young, vilde de gaae glip af den Ophoelse, som de havde begyndt at arbeide for.

Vi kunne gjerne tage Bibelen, Mormons Bog, Lærdonimens og Pagtens Bog, og om vi havde dem, alle de hellige Boger, som nogensinde ere blevne strevne, og vi kunde trykke dem til vort Hjerte og tilbede dem, ligesom Sekterne gjøre med det døde Bogstav, saa vilde vi dog snart blive indhyllede i Morke og Twibl samt i en uendelig Forvirring, saafremt vi ikke havde levende Propheter til at veilede os og den Hellige Land til at bære Vidnesbyrd om Sandheden. Herren kan maaskee give en Besaling den ene Dag, som ikke er anvendelig den næste; ligeledes kan han maaskee igjennem Joseph have givet en Lov, som han vil tilbagekalde formedelst

Brigham, og hvis vi alene skulle holde os til hin og forkaste denne, vilde vort Sind snart blive formørket, og vi vilde selv udelukke os fra det evige og rene Lys, som udstraaler fra Guds Throne.

Vi skulle stedse komme ihu, at Guds Love altid ere aspassede efter de Omstændigheder, hans Folk lever under. I Begyndelsen af denne Uddeling vare de Hellige under andre Omstændigheder end nu, og eftersom Guds Rige strider fremad, vil den ene Sandhed efter den anden blive åabenbaret og den ene Besaling efter den anden given, og de Love, som blevne givne i Kirkens Barndom, ville blive tilbagekaldte, og andre, der bedre passer til Guds Rige i dets videre Udvikling, ville blive forkyndte, indtil Menneskene have frigjort sig for de gamle Traditioner og indgroede Fordomme, og efter at have afrystet de Trældommens Lænker, hvorved de have været bundne, ville deres Hjerter komme til at svulme over af Glæde, medens de drifte, af den evige Sandheds stedse flydende Kilde.

Tillige maae vi erindre, at omendstjøndt vi leve paa en Tid, da vi bestandig kunne høre Guds bemyndigede og inspirerede Tjeneres Røst, ville vi dog ikke uden den Hellig-Aands Veiledning for-

staae at sætte Priis paa de Velsignelser, vi nyde. Vi behøve Herrens Aand til at bære Bidnesbyrd om Sandheden af det, som forkyndes os, og det er ved den samme Aands Bistand alene, at vi tilfulde kunne satte og forstaae at sætte Priis derpaa.

Hvor taabeligt og forfængeligt er det ikke for uinspirerede Theologer at forsøge paa at fortolke det, der er blevet talet og strevet af Guds Propheter; ligesaa godt kunde en Blindsjæl prove paa at beskrive Negnbuens forstjellige og yndige Farver. Og om det end var muligt for dem at forklare for Andre, hvad de ikke selv forstaae, vilde dog de saaledes forklarede Grundsætninger være utilstrækkelige for Tilhørerne, og mange af dem ganske uanvendelige, da de ere blevne givne til og aspassede for et Folk, som for længe siden har forladt Verdens Skueplads.

Lad Alle, som ønske at blive ledte ind paa den Sti, der fører til evigt Liv, lytte til den Høiestes Tjenere, hvilke nu ere udsendte ligesom i gamle Dage, og lad dem bede Herren om hans Aands Oplysning, og da ville de forstaae Meningen af disse Jesu Ord: „Mennesket lever ikke af Brod alene, men formedelst ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund.“

Tiendeloven.

(Fra „Millennial Star.“)

Der er blevet sagt Meget angaaende dette vigtige Punkt, men ligesom alle andre Pligter, der henhøre til det daglige Liv, er det nødvendigt nu og da at bringe det i Grindring, i Særdeleshed for de Sidsie-Dages Helliges Bedkommende, da de mere end noget andet Samfund paa

Jorden ere forpligtede til at iagttagte Guds Love. Af dem, som Meget er givet, fordrer Meget, og da de Hellige ere blevne velsignede med en bedre Kundstab om Evangelietz Førdringer end den, Verden er i Besiddelse af, følger det af sig selv, at de paadrage sig et større Ansvar, om de

overtræde Evangeliets Lov. — Tiendedøven hører til Evangeliet, omendfjordt Mange forestille sig, at den var en Anordning, som udelukkende tilhørte den Mosaiske Husholdning. Vor Fader Adam levede under Evangeliet længe forend „Loven om Kjedelige Bud blev fojet til vor Overtrædelsers Skyld.“ Paulus siger udtrykkelig, at Evangeliet var blevet prædiket for hin gammel Patriark, og Jesus gjorde Phariseerne opmærksomme paa, at Abraham vidste, at han (Frelseren) skulle komme, at han saae hans Dag „og glædede sig.“ Abraham betalte Tiende til Melchisedek, den høieste Guds Præst, der velsignede ham og gav ham Brod og Viin. Tiendedøven var en Institution, med hvilken han synes at have været vel bekjendt, og uden Twivl var den overleveret fra Forfædrene som en Deel af den evige Sandhed, der var bleven forkyndt for vore forste Forældre. Tillige er det indlysende, at han underviste sine Efterkommere om den samme Lov, thi vi finde, at efterat Jakob havde hart det Syn, som almindelig kaldes „Jakobs Stige,“ gjorde han en Pagt med Gud, sigende: „Af alt det, Du giver mig, vil jeg visseleg give Dig Tiende.“

Da Jesus talte til Phariseerne om Evangeliets Sandheder, indprentede han ogsaa Tiendedøven, og det paa en lige-frem og eitertrykkelig Maade: „Bee Eder, I Skriftekloge og Phariseere, I Dienstalke! at I give Tiende af Mynte og Dild og Kummen, og efterlade de Ting i Loven, som ere sværere, nemlig Dom og Barnhjertighed og Tro. Disse Ting burde man at gjøre, og ikke forsommie de andre.“ (Matth. 23, 23.) Af dette Skrifsted vil man kunne see, at omendfjordt Jesus tilbagekalde Afskiltigt, „der var sagt de Gamle,“ tilbagekalde han dog ikke Tiendedøven, men twentimod bekræftede og indfjærpede den, medens han irtettesatte

de høvmodige Phariseere, fordi de forsomte andre væsentlige Punkter, der tilhøre al sand Religion. Jesus siger til sine Disciple: „Uden Eders Retfærdighed overgaar de Skriftekloge og Phariseeres, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.“ Der er imidlertid eet Punkt, hvori Phariseerne overgik mange af dem, som i vore Dage ansee sig for at være Christi Efterfolgere, thi de, der ikke adlyde Tiendedøven, forsomme en vigtig Pligt, som Phariseerne vare meget noisagtige med at opfylde.

Med Hensyn til Tiendedøven maae vi i Særdeleshed noie legge Mærke til eet vigtigt Punkt, nemlig, at „Jorden er Herrens og dens Fylde.“ Gud er Jordens retmæssige Gier og Herre, og har aldrig overdraget sin Ret til samme til noget Menneske. Det er vel sandt, han har lovet at give visse Dele af den til sine Ejendere som en evig Arv, men deres Tid til at besidde den er endnu ikke kommen. Menneskenes Born leve paa Guds Jord ifolge hans Tilladelse, og han har dersor ogsaa Ret til at fordre Alt, hvad han maatte finde for godt for det Privilegium, de nyde. Tiende er den Leie, han forlanger. De have ikke alene Ret til at beboe Jorden, men de kunne ogsaa gjøre Brug af alle dens forskellige og yndige Frembringelser, ligesom de have Adgang til de rige og beundringsværdige Skatter i dens morke Indre, hvilke vente paa at blive bragte frem for Dagens Lys, medens paa samme Tid enhver levende Skabning paa Jorden, i Havet og i Luften staarer til deres Raadighed. Alt dette tilhører ham. Er der derfor noget Urielmigt deri, at han fordrer, at en Tiendedeel af det, som Menneskenne samle omkring sig, skulle helliges til ham?

Ikke alene alle de Ting, som Menneskenne samle omkring sig, ere Herrens retmæssige Ejendom, men selv vore Lege-

mer, der ere frembragte af Guds Jord, vore physiske Kræfter og den Lust, vi ind-aande, tilhøre ham, medens alle vore Aandsevner ligesom ere et Gjenstik af det evige Guddomslys, „der oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden.“ „Der er en Aand i Mennestene, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstand.“ Dersor, den, som modsætter sig at betale en ringe Leie for saa store og uwurdeelige Velsignelser, viser, at han ikke sætter Priis paa Skaberens Godhed, eller at han er utaknemmelig for de Belgjerninger, der tildeles ham, og i hvert Tilfælde er han uværdig til nogen Arv paa Jordens.

Det er en Pligt, der paaholder ethvert Menneske paa Jordens at opfylde Tiendedøven, men det følger af sig selv, at Opføldelsen af samme i Særdeleshed udkræves af dem, til hvilke den er blevet aabenbaret. De Sidste-Dages Hellige ere ligesaa strafværdige, om de ikke adlyde denne Lov, som det gamle jødiske Folk var, thi de have modtaget den i en lige-saa bestemt Form, som gamle Israel, omendstjordt den endnu ikke er blevet saa udforlig udkillet, som dengang den blev given ved Propheten Moses. De Aabenbaringer, der ere blevne givne angaaende dette Punkt, indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog og ere publicerede for Verden, saa at Alle, som onste det, kunne lære at forstaae, hvad Gud fordrer med Hensyn til denne Lov. Hører, hvad Herren sagde til det Folk, som i gamle Dage forsøgte at opfylde Tiendedøven: „Men et Menneske skal berøve Gud? Men I berøvede mig og sagde: Hvormed berøvede vi Dig? Med Tienden og Oploftelsen. I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig, ja, det ganske Folk.“ (Mal. 3, 8. 9.) Her er en streng Dom uttalt imod et heelt Folk, og vil ikke den samme Anklage blive fremsært mod ethvert Menneske, som nu modsætter sig at „give

Gud, hvad Guds er?“ Erlæggelsen af Tiende skulde imidlertid stee efter Menneskets frie Willie og med Glæde. Lydighed mod hvilkensomhelst af Guds Love skulde aldrig blive betragtet som en besværlig Byrde. Vi skulde som et Beviis paa Tænemmelighed mod al Jordens Herre søge at opfylde alle hans Bud, og det frivil-ligen, med Glæde og af et oprigtigt Hjerte. Lyksalighed er en Folge af Lydighed mod Guds Bud, og da Tiendedøven er en af hans Besalinger, vil Glæde, Tilsfredshed og Lyksalighed være de sikre Folger af at gjøre, hvad den kræver af os. Paa den anden Side er Tilsfredshed og Ulyksalighed en uundgaaelig Folge af Ulydighed, thi den, som ikke gjør, hvad han veed at være sin Pligt, bliver utilsfreds med sig selv og snart ogsaa med enhver Anden.

Til enhver af Guds Love er der ved-føjet en Straf og en Belonning, og denne Straf eller Belonning er afpasset efter Bestaffenheten af vedkommende Lov. Dersom nu Nogen adlyder Tiendedøven, bli-ver han berettiget til de Velsignelser, som henhøre til samme, og han kan aldrig opnaae dem paa andre Betingelser. Der er givet mange Forjættelser til dem, som iagttagte denne Anordning, saasom: En Forøgelse af Jordens Frembringelser, Be-frielse for Ødelæggelse paa Guds Bredes Dag — og Met til at gaae ind i Her-rens Huus, hvor de frelsende Ordinancer udføres baade for de Levende og Døde. Skulde ikke dersor Lydighed mod en saadan Lov betragtes som en Fordeel? Skulde vel Nogen ansee Opføldelsen af samme som en Byrde, da den bringer ham saa mange og herlige Frugter?

Der er ogsaa en anden Ting, som vi i vore Undersøgelser angaaende dette Emne noie skulde legge Mærke til, og det er, at den Leie, der betales Jordens Herre, udgives igjen til deres Fordeel, som betale den. Herren forlanger ikke

Tiende for at berige sig. Hvad kunne desuden vi gjøre ham, som raader over alle Universets Skatte? Al Rigdom og Alt, hvad der er stort og herligt, tilhører ham, og hele Naturen adlyder hans Villie. Han tager ikke Noget bort af Tienden; det hele Belob bliver udgivet til Øernes Bedste, og det paa en saadan Maade, at de faae Mere igjen, end hvad de udgive. Den bliver ikke hortodset paa nogle faa Individer for at befordre deres personlige Interesser, men anvendt til at fremme det Heles Vel. Noget af det Vigtigste, hvortil Tienden bliver benyttet, er Opførelsen af et Tempel til hans Navn, hvilket er Noget, som Herren stedse har fordret af sit Folk. Og hvad er Hensigten med et saadt Tempel? Hensigten dermed er, at der kan være et Sted, hvor Herren kanaabnbare de Ting for sit Folk, hvilke ikke kunne blive forkyndte paa noget andet Sted, — for at de Ordinancer kunne blive udviklede og udførte, hvilke ville komme til at sammenbinde de forskjellige Slægter iblandt de Kæfærdige og forene dem med de himmelske Væsener, der i Kraft af deres Præstedomme og som Guds Sonner regjere i Herlighed og med Øre i de evige Verdener, — for at Lærdomspunkter, henhørende til det evige Liv, denne Jord, Aalande verdenen og Evighedens Skjod, hvor vor almægtige Fader sidder paa sin Guddomskrone, og hvilke have været skjulte siden denne Verdens Grundvold blev lagt, kunde blive bragte for Lyset, — for at vi kunde lære at kjende vor sande Herkomst og vort Forhold til de himmelske Væsener, — for at vor Udvælgelse kunde blive sikret og for at vi kunde erholde Kraft til at vandre i vor Frelsers Fodspor, indtil vi blive ham lige og kunne svinge Metfærdighedens Scæpter i vores egne Herredommer i de evige Verdener.

Ødelsen af Tiende vil frie de Fattige iblandt de Hellige fra den Nød og Elendighed, som hersker iblandt Nationerne, idet den, om det behøves, ogsaa vil blive anvendt til at føde Enken, den Faderløse og den Svage, saa at deres Skrig efter Brod ikke iblandt os vil komme til at opstige til Himmelnen, saaledes som nu steer selv i de rige, saakaldte christne Lande. Den vil paa forskjellige Maader blive anvendt til det Almindeliges Vel, saa at Samsundet kan blomstre og voge til et mægtigt Folk, der til det Heles Bedste har en Indtægtstilfe, hvilken ligesom alle dets øvrige religiøse og borgerlige Indretninger er grundet paa rigtige Grundsetsninger og vor himmelske Faders umiddelbare Veiledning.

Med saa herlige Diemed for os og saa sterke Bevæggrunde til at anspore os, hvio vil vel da modsette sig at betale sin retmæssige Tiende, paadet han kan blive berettiget til at modtage de forsjættede Besignelser? De Fattigste iblandt de Hellige kunne ligesaa godt holde denne Lov som de Rige — en Skillig er ligesaa god som en Daler, naar den kun bliver betalt som virkelig Tiende. Det er Principet og ikke Summen, der er Hovedsagen, og Hensigten med denne Afhandling er ikke saa meget for at Kirkens Finanser kunde blive forbedrede, som for at vi Alle kunde blive ledte til at undersøge denne vigtige Lov, saa at vi maatte komme til at forstaar Nodvendigheden af at adlyde den, saa at vi kunde gjøre os værdige til de Besignelser, som ere forbundne med samme.

Der er endnu meget Mere at sige angaaende denne Sag, men dette ville vi opsette til en anden Gang. Maatte Gud velsigne dem, som i deres Fattigdom komme Tiendedøven ihu og opfyldte den; maatte deres Formue forøges, og maatte

de aldrig komme til at mangle Livets paadet de kunne opnaae en fuld Frelse i Fornødenheder, og endelig, maatte de vor himmelfste Faders Nærværelse. Amen. have Tro til at opfylde alle Guds Bud,

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Da vor agtede Præsident B. Young, jun. afreiste fra England den 29de f. M., saa bekjendtgjores herved, at Apostelen Franklin D. Richards er hans Eftertræder som Præsident over den europæiske Mission. Ligesom vi have lært at agte og elste Præsident Young, jun. i hans Virkereds, saa kunne vi ikke Undet end glæde os over Bestilkelsen af hans Eftertræder, der flere Gange forhen har virket i samme hoie og ansvarsfulde Stilling, og det skal være os en Tilfredsstillelse at arbeide under hans Naad og Veileitung.

Emigrationens Afgang.

Bor Emigration, 290 Sjæle, afgik hersra den 13de f. M. med Dampstibet „Waldemar,” ankom til Hull den 16de, fortsatte Reisen den paafølgende Dag paa Jernbanen til Liverpool og afeilede derfra tilligemed de engelske Hellige, 190 i Antal, den 21de med det prægtige Dampstib „Manhattan” af 2,000 engelske Tons Drægtighed og udrustet til at føre 1,000 Passagerer. Præsident Young jun., F. D. Richards og flere af de ældste vare tilstede og organiserede de Hellige for Reisen, samt bestilkede ældste A. N. Hill som Præsident for Compagniet samt ældsterne Wilhelmsen, Ure og Platt som Medhjælpere. Præsident Young talte til Opmuntring og Belærelse for de Hellige ombord, gav dem gode Naad for Reisen og formandede dem til at leve efter deres hellige Religions Forstrifter. Vi havde ogsaa den Glæde at tale til de stændinaviste Hellige, læggende paa deres Sind, at Herren Israels Gud vilde bevare dem paa Hav og paa Land, dersom de trosaft opfylde de Bagter, de havde indgaat, nemlig at tjene ham af deres ganse Hjerte, Sjæl og Sind og bevare sig rene og ubesmittede for Verden. Præsident F. D. Richards sluttede med Bon.

Det var med høitidelige og rørte Hølelser vi toge Farvel med vores bortdragende Troessodstende, og en inderlig Bon for deres Velfærd og lykkelige Ankomst til deres Bestemmelsessted opsteg fra vort Bryst, da vi saae det herlige Dampstib glide afded med den kostbare, levende Ladning.

Den paafølgende Dag modtoge vi Efterretning fra Queenstown paa Irlands Ryg, at „Manhattan“ havde lagt til der for at indtage Resten af sine Passagerer.

De Hellige vare indlogerede fra Aftenenden indtil Midtsibs for sig selv, og uddelelte i 7 Quarterer med følgende Forstandere:

Før 1ste Quartermester Eldste C. Christiansen.

Før 2de Quartermester Eldste Andrew Nelson.

Før 3de Quartermester Eldste L. P. Edholm.

Før 4de Quartermester Eldste Stephen Hales.

Før 5te Quartermester Eldste Gustav Ohlson.

Før 6te Quartermester Eldste Jens Hansen.

Før 7de Quartermester Eldste Henry Cooper.

Skrivere for Skibet N. N. Andersen fra Contoiret i Liverpool.

Følgende Missionærer fra Zion reiste hjem tilligemed Compagniet:

Eldsterne Archibald N. Hill, James Ure, Francis Platt, Nathaniel H. Felt, William Gibson, Ephraim T. Williams, Stephen Hales og Richard N. Birbeck, hvilke Brodre havde arbeidet i England; endvidere:

Eldsterne Niels Wilhelmsen, Christian Christiansen, Lars P. Edholm, Andrew Nelson, Hans Hansen, Soren Sørensen, Jens Hansen, Frederik G. Sørensen, Gustav Ohlson og Svend Larsen, hvilke Brodre have arbeidet i den stændinaviske Mission siden deres Ankomst hertil i August 1865.

Disse Brodre have haft det Privilegium at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed for deres Landsmænd, og formedelst deres trofaste Arbeide har Herren velsignet dem, saa at de have vundet Sjæle for Guds Rige. Vore bedste Ønsker led-sage disse vore Brodre, og vor Bon er, at Herren maatte velsigne dem og føre dem lykkelig tilbage til deres Familier og Venner i Vestens fredelige Dale, ligesom ogsaa, at det hele Compagni af Hellige, som er under deres Varetægt, maatte vel-bevarede naae deres Bestemmelsessted og med Glæde samles med deres Beslægtede og Venner i Zion, for der at lære mere af „Herrens Love og vandre paa hans Stier,” samt hjælpe til med at opbygge Guds Rige paa Jordens.

Bessikelse.

Da Eldste A. W. Carlsson, som med Trofasthed har arbeidet paa „Stændinaviens Stjernes“ Contoir i to Aar, er blevet kaldet til Liverpool for at arbeide paa „Millennial Star“ Contoir, saa bessikke vi i hans Sted John Stjöldebrandh.

C. Widerborg,
Præsident
over den stændinaviske Mission.

Mærkværdig Opdagelse i Nærheden af Mississippiflodens Kilder.

(Fra „New York Herald.“)

St. Anthoni i Minnesotta, den 3die December 1866.

Den Gensformighed, der sædvanlig hersker i vor rolige lille Stad, er for nylig blevet afbrudt formedelst nogle høist interessante og mærkværdige Opdagelser, som ere gjorte iblandt os for et Par Dage siden. De ere af en saa besynderlig Bestaffenhed, at Beretningen derom næsten grændser til det Utrolige for Enhver, som ikke selv har været Dienvidne til Sagen; men Sandheden deraf er blevet bekræftet af Mænd, som ere altsor godt bekjendte for deres Agtværdighed og Sanddruhed til at man skulde nære den ringeste Twivl angaaende Beretningens Paalidelighed.

En Hr. Neuben Nesmith, som boer i et lille Huus i Nærheden af den tødf-katholske Kirke, gik tilfældigvis om Aftenen den 1ste dennes ned i Hjælderne for at opslae Binger for deri at opbevare sit Winterforraad af Kartofler, hvilke han samme Dag havde hentet fra sin Landeiendom, der ligger henved to Mile paa den anden Side af Monomin. Idet han var ifærd med at bortgrave Jorden for at staffe Plads til nogle Træløse, paa hvilke Underlaget skulde hvile, stodte han med sin Skuffe paa en Jernplade, hvilken, efterat Jorden var stasset bort, viste sig at være en Lem, der var lukket ved Hjælp af en kunstig forarbeidet Laas med svære Bolte, som gif ind i en Steen nedenunder. Den var meget fordærvet af Rust, saa at et svagt Tryk med et Bræk-jern bragte den til at give efter, og ved at lukke den op viste der sig en Abning, under hvilken en Bindeltrappe af Steen ferte længere ned i Jorden. Førend Nesmith vovede sig til at gaae nedad denne

Trappe, gif han hen til sin Svoger, Hr. Luther Chamberlain, og fortalte ham om den Opdagelse, han havde gjort, og efter at de havde faaet sig en Lygte, slege de begge ned, og da de havde gaaet hundrede og tre og tyve Trin ned, befandt de sig i en snæver, horizontal Gang, der var udgravet i den hvide Sand, hvilken Enhver, som er bekjendt med Bestaffenheten af Floden Overmississippi's Bredder, veed, ligger under et Lag Kalksteen. Da de vare komne igjennem denne Gang, der var henved fem og halvfjerdsindstyve fod lang, kom de ind i en rummelig og med Kunst dannet Hule, som ligeledes var udgraven i den hvide Sand. Denne Hule var dannet som en aflang Tiirkant, og ved Sid'en af samme vare flere mindre Forværelser, hvilke alle havde Spor af, at de havde været benyttede til Opbevaringssted for et eller andet Slags Sager. Man sandt forstjellige Redskaber deels af Jern og deels af Kobber, hvilke vare grovt forarbeidede og laae spredte rundt omkring. Nogle af dem syntes at have været benyttede til at grave med, medens andre oien-synlig havde tjent til Kogelar, da man tydelig kunde bemærke Spor efter, at de havde været ved Iliden. Da de kom ind i et af de smaa Forværelser, sandt de en Deel simple Bænke, og ved den ene Side af dette Rum var der en Forhoining, paa hvilken der stod en grovt tilhuggen Steen, som havde nogen Lighed med en Læsepult af det Slags, man treffer i en episcopal Kirke. Paa Bæggen bag denne Pult opdagede de paa begge Sider af en kolossal Menneskestilkelse i Basrelief nogle under-

lige Hieroglypher, der var udgraverede i den hvide Sand, medens de tre andre Sider af dette Kammer var bedækkede med Billeder af en særegen Tegning. I det næste Værelse fandt man et Slags Ligkiste af Steen, ovenpaa hvilken der laa en anden stor Steen, som var fastmuret til Kisten, og hvilken var saa tung, at fire Mand havde nok med at flytte den. Da dette var gjort, fandt de nedenunder Skelettet af et Menneske, hvis Been imidlertid strax henfældede, da de blevne utsatte for Lustens Paavirkning. I Kisten fandtes der flere Kobber- og Gerninge samt et underligt Solvornament i Form af en Ditekant, hvori der var indgraveret Skrifttegn, der var ganste usforstaaelige, og af hvilke nogle lignede dem, der findes paa Væggen, hvilke vi ovenfor have omtalt.

Det tredie Værelse var meget større end de andre, og Loftet var dannet saaledes, at det lignede en Tragt, der var vendt op og ned, og lige under Midten var der Mærker efter Stof, ligesom ogsaa efter et mortl Stof, og rundt omkring laa der en Deel hærdet Aske paa Jorden. Dette Værelse havde viensynlig været benyttet til Offersted, hvilken Mening endvidere bekræftedes derved, at en Aabning, der netop var stor nok til, at et Menneske komme igjennem, sorte fra dette Rum til et mindre Kammer, hvis Gulb laa dybere end i de andre Værelser, og hvilket er bedækket med et kalkagtigt Stov, der synes at være Usten af Been; om det er af Mennesker eller ikke, kan man rimeligvis ikke have nogen bestemt Mening om. Ved deres fortsatte Undersøgelser fandt disse Mænd en Gerning, som strax gav ester for et lidet Tryk, og

en Gang, der netop var stor nok til at kunne passeres af eet Menneske ad Gangen, naar det hviede sig ned, opdagedes. Nesmith fulgte denne Gang, hvilken i en noget krummet Retning forte henimod Floden. Dette er blevet bevist derved, at man ved Enden af Gangen tydeligt kunde høre Vandet skylle mod Flodbredderne. Den ydre Aabning var viensynlig indenfra bleven fyldt med Steen, og igjennem Aabningerne mellem samme, hvorigjennem der trænger sig en friskere Luft end den, som findes i Hulen, kan man nu og da føle, at det blæser.

Det Hele er et Mysterium. De Lænninger, der ere fundne, kunne aldeles ikke have deres Oprindelse fra Indianerne, men maae være et Værk af et Folk, som har levet længe forend de røde Mænd fiz disse Prairier til deres Jagtdistrikter. Man har taget noiagttige Copier af Hieroglypherne og sendt dem til nogle af de lærdeste Oldgranstere i de østlige Stater, og det er at haabe, at de ville være i stand til at finde en Nogle til at kunne staffe Oplysning om Oprindelsen til disse mærkværdige Lænninger.

Vi erfare, at Statens Hovedyrkningselskab, har gjort Nesmith et godt Tilbud for dem. Imidlertid ere Beboerne i vor lille Stad meget nysgjerrige, hvad nye Opdagelser angaae, og Mennesker i hundredevis have besøgt Hr. Nesmiths Huus for at see disse mærkværdige Antiquiteter. Vi haabe, at Selstabet for Historie vil see at forstaffe sig dem som et hoist interessant Tilleg til dets lille, men værdifulde Samling.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840.

(Fortsat fra Side 302.)

Præsidenten gjorde nogle Beværnninger til Conferencen angaaende Ordinationer, og efterat flere havde udtalt deres Anstuelser om det samme Ualiggende, foreslog Eldste Geo. A. Smith, at der for Fremtiden ikke foretages Ordinationer uden af det omreisende Hoiraad, eller med saadanne Indstrænkninger, som Medlemmerne af samme maatte bestemme i saa Henseende. Eldste Young udtalte sine Anstuelser angaaende Agholdelsen af Conferencer, ligesom ogsaa om Indstrænkning med Hensyn til Ordinationer; han tilraadeede, at Generalconferencerne stulde i Fremtiden for en stor Deel afstafses, eller at de alene stulde indstrænkes til Medlemmerne af det omreisende Hoiraad, der kunde afholde Conferencemøder paa de Steder og til de Tider, som de maatte ansee for passende. Han havde tænkt over, hvilke store Udgifter, der ere forbundne med Agholdelsen af General-Conferencer, og hvor besværligt det øste er for Medlemmerne at besøge dem.

Mødet sluttedes Kl. 12.

Klokken 2 aabnedes Førsamlingen med Bon, hvorester Eldste Kimball fremstod og talte om den Stik, der var blevet indført, idet de Eldste paa egen Haand have paataget sig at foretage Ordinationer til Præstedommet. Efterat han havde paapeget de Ønder, som kunde udspinge deraf, gik han over til at udvikle Medlemmernes Bligter mod dem, der præsidere over dem i Herren, og sagde, at det paahviler de Hellige at afhjælpe deres timelige Fornødenheder, i hvis Lod det er faldet at arbeide iblandt dem i aandelig Henseende.

Foreslaaet af Eldste W. Richards og aßsisteret af Eldste L. Smith samt eenstemmig vedtaget, at alle Ordinationer

foretages efter det omreisende Hoiraads Veiledeung og Naad.

Eldste Young henlede Conferencens Opmærksomhed paa den daarlige Opsørel, som Emma Bolton, en Søster fra Pottemagerierne, havde gjort sig skyldig i. Eldste Johnson og Andre talte om, at hun flere Gange havde gjort sig skyldig i upassende Opsørel, hvorester det blev foreslaaet af Eldste Young og aßsisteret af Eldste Kimball, at Emma Bolton aßsisteres fra Kirken, hvilket blev eenstemmig vedtaget.

Præsidenten henlede derpaa Conferencens Opmærksomhed paa et Brev fra Isaac Brown og andre tjenstgjørende Medlemmer af Præstedommet i Macclesfield Green angaaende Eldste Heath og tillige paa en fem a seg Klagepunkter, der vare fremførte af nærnte Isaac Brown, James Galley, Edward Horrocks og John Horrocks mod ovennævnte Samuel Healt for daarligt Levnet og Førsommelse af sine Embedspligter, mod hvilke Besyldninger Eldste Healt forsvarede sig. Anklagerne begyndte derpaa at fremføre Beviser angaaende de forstjellige Klagepunkter, hvor til han svarede, at disse Besyldninger vare en Folge af Misforstaelse osv. Disse Forhandlinger gav en ypperlig Anledning til Belærelse for de Hellige, idet Eldste Young og Præsidenten udtalte sig i saa Henseende, hvorhos Sidstnævnte raadede Parterne til at forlige sig med hver andre, da han ikke ansaae den mod Eldste Healt fremførte Klage tilstrækkelig beviist til ifolge den at unddrage ham Fællesskab med Kirken. Det blev derpaa foreslaaet og aßsisteret, at der ikke foretages noget Videre i denne Sag; eenstemmig vedtaget.

Conferencen sluttedes derpaa til Kl. 7.

Klokken 7 aabnedes Førsamlingen med Bon.

Esterat Præsidenten havde gjort nogle indledende Bemærkninger angaaende Bigtigheden af det Anliggende, der nu var bragt paa Bane, opfordrede han dem, som vare vilige til at arbeide i Herrens Viingaard, at tilkjendegive dette, og følgende Medlemmer af Præstedommet indgave der paa deres Navne, nemlig:

Overpræster: Hiram Clark, Thomas Smith, Alfred Gordon, Thomas Kington, Orson Pratt, Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, Wilford Woodruff og George A. Smith.

Eldster: George D. Watt, John Parkinson, David Moss, Martin Littlewood, William Parr, Samuel Healt, John Sanders, Theodore Curtis, Henry Royle, Thomas Twaddle, John Leigh, Amos Fielding og Thomas Richardson.

Præster: William Snailam, William Speakman, John Needham, James Mahon, Frederick Cook, Robert Crooks, William Mitchell, William Black, Robert Williams, William Jones, Thomas Pollitt, Richard Steele, John Burns, Joseph Knowles, Richard Benson, John Wyche, William Roylance, Jos. Street og Jos. White.

Foreslaaet, assisteret og vedtaget, at Eldste Geo. D. Watt gaaer til Edinburgh, Eldste Alfred Gordon til Birmingham og tillige overtager Præsidiet over Staffordshires Pottemageriers Conference, og at Præst John Burns gaaer med ham.

At Eldste Thomas Kington fremdeles præsiderer over Herefordshires Conference og tillige over Garway etc., og at Præsterne William Snailam og Joseph Knowles gaae med ham.

At Præst Robert Crooks gaaer til Bolton, Eldste Thomas Richardson og Præst John Needham til Herefordshire,

Eldste Hiram Clark til Den Man, Eldste Thomas Twaddle til Glasgow, og at Eldste John Sanders arbeider i Alston og gaaer til Carlisle, saasnart Omstændighederne tillade det.

At Eldste Amos Fielding gaaer til Newcastle-upon-Tyne, Eldste John Parkinson til Greenock, Eldste Henry Royle og Præst Frederick Cook til Cly i Flintshire, Præst William Mitchel til Leeds; at Eldste Thomas Smith forbliver i Elleroy; at Eldste John Leigh og Præst James Mahon gaae til Arden i Cheshire, og at Præsterne Joseph White og Richard Steel arbeide under Eldste Gordons Bestyrelse.

At Eldste John Smith ordineres til Overpræst og bestilles til at overtage Præsidiet over Menigheden i Manchester og Omegn; at Eldste Peter Melling i Forening med Eldste H. Withnall overtager Bestyrelsen af Menigheden som hidindtil, og at Præst John Wyche gaaer til Staffordshire og arbeide under Alfred Gordons Bestyrelse.

Foreslaaet og vedtaget, at de øvrige Medlemmer af Præstedommet, som have tilbudt sig at arbeide i Viingaarden, overlades til det omreisende Hoiraad for at blive bestillede til de Steder, som dette maatte ansee for passende; vedtaget.

Foreslaaet og vedtaget, at det overdrages til det omreisende Hoiraad at udføre de nødvendige Ordinationer, estersom Tiden ikke tillader, at det steer i denne Conference; vedtaget.

Eldste Young talte derpaa til Førsamlingen angaaende Hensigtsmæssigheden af at oprette et Fond til at forsyne dem med Klæder, som fra Tid til anden maatte blive kaldte til at arbeide i Viingaarden, og hvis Omstændigheder vare saadanne, at de behøvede Understøttelse. Præsidenten talte siden om det samme Anliggende og paapegede Førstjellen mellem at præ-

dite for Penge, og det, at en Eldstes Hornsønsheder blive afhjulpne, medens de ere ude for at prædike Evangeliet uden at „sørge for den Dag imorgen.“ Eldste Richards og Kimball talte i samme Rettning, hvorefter Eldste Young foreslog, at hvorsomhelst der er oprettet en Green, bestilles der to Mænd til at modtage frivillige, ugentlige Bidrag af Medlemmerne for at fremme Evangeliets Udspredelse og

til at uddele samme efter Menighedens Votum og i Samraad med de tolv Apostler; assisteret af Eldste George A. Smith, og vedtaget.

Conference-Forhandlingerne blev derpaa oplæste og vedtagne, hvorefter Conferenceen sluttedes.

(Fortsættet.)

Nyheder.

Tydsland. Ved Lugau i Nedreerzbjergene har der den 1ste ds. tildraget sig en forærdeligulykke i Kulgruberne, idet den nederste Deel af en over 900 ALEN dyb Schacht er styrtet sammen og har begravet de i den værende Arbeidere. Antallet af de Forulykkede, om hvil Redning der kun er lidet Haab, angives til 101, hvoraf 50 ere giste og efterlade sig ca. 150 Børn. Man sørger navnlig for at vedligeholde Lufttilstrømningen, men selv dette Arbeide er særdeles vanskeligt og afbrydes bestandig ved nye Indstyrninger.

Afrika. Ligesom paa saa mange andre Steder seer det ogsaa for Tiden uroligt ud i Maroko. Nogle Stammer af Befolkningen trakte ester at frigjøre sig fra Sultanens Herredomme, og dennes Son, Mouley Hassan, er den 25de Mai brudt op fra Mogador med en Armee paa 20,000 Mand for at gjenoprette sin Faders Authoritet.

Amerika. Ester mange modsigende Esterretninger angaaende Keiser Maximilians Skæbne er til sidst det sorgelige Budskab officielt blevet meddeelt, at det medførte Sandhed, at han var falden i sine Fjenders Hænder, og at han den 19de Juni blev henrettet tilligemed nogle af sine Generaler. Dette afflyellige Mord har vælt en almindelig Forbitrelse saavel i Europa som i de Forenede Stater. Keiser Maximilian var 35 Aar gammel. I Juli 1857 blev han formolet med den aandrig, nu ligeledes personlig af en tung Ulykke hjemsgåte Prinsesse Charlotte af Belgien. Efter Feltoget i 1859 levede han paa sit Slot Miramare ved Triest udelukkende for Videnskaberne og Kunsterne, indtil det mexikanse Folks Votum overdrog ham hitt Lands Krone, som han modtog den 10de April 1864, hvorpaa han reiste over til Mexiko og den 12te Juni 1864 holdt sit Indtog i sin Hovedstad. Fra hitt Dieblik af var Keiserens Liv egentlig ikke andet end en fortsat Kamp med Clementer, der, losladte ved en lang Aarrakkes jammerlige Regjering, med Haardnakethed bekämpede enhver Tanke om ordnede Tilstande i Staten og en stærk, varig Regjeringsmagt. Keiseren forsøgte ogsaa da at holde disse Modstandere Stan-

gen, efterat han var blevet ene tilbage midt imellem Videnstabernes mægtige Stromme- og kun havde en Støtte for sit Foretagende i sit Mod og sin mandige Karakter. Endelig faldt han som en Helt, og dermed afsluttedes en Episode af den moderne Historie, hvis fulde Forstaelse rimeligiis først en forbeholdt en kommende Tid.

En Borgerkrig er udbrudt i den sydamerikanske Republik Ny-Granada. Den derværende Præsident Mosquera har i længere Tid ligget i Strid med Congressen; men Uenigheden syntes dog i Begyndelsen af dette Åar at være saa temmelig bilagt.

Blanding.

Goteborgs „H. och S. Tidn.“ gjør opmærksom paa den stærke Tilvægt i Udvandringen fra Sverrig til Amerika, der aldrig har haft saa store Dimensioner som nu, og muligt endog overgaaer den stærke Bevægelse i denne Retning i Norge. Ingen Uge gaaer hen, uden at et betydeligt Antal Udvandrere gaaer ombord i Goteborg. Saaledes agtede fornylig ikke mindre end 4 a 500 Personer at tiltræde Reisen med det fra Goteborg afgaaende Dampsfib til England.

Nadar's Kjæmpeballon, der steg op fra Invalidernes Esplanade Sondagen den 23de f. M., gjorde denne Gang, i Modsætning til den ulykkelige Reise til Hannover i 1863, en fort og lykkelig Udsflugt. Tilstuernes Antal anslaaes ialt til 150,000 Mennesker; deraf befandt 30—40,000 sig i et afførret Rum, de andre udenfor samme. Der var tre Plads: en til 20 Francs, som var temmelig kom, og paa hvilken der af Notabiliteter kun saaes den japanefiske Prinds og Hertugen af Coburg, — en anden Plads til 5 Francs, der var tættere besat, — og endelig en tredie Plads til 1 Franc, som var aldeles opfyldt af Tilstuere. Inden Kjæmpeballonen steg op, blev der sendt 200 mindre Balloner ivedret. Mængden forholdt sig aldeles rolig under den lange Ventetid, inden „Kjæmpen“ steg op fra Pladsen. Da klokken manglede 10 Minuter i 5, lod der et tusindfoldsigt: „Aa!“ Ballonen hævede sig pludselig og steg ivedret med Nadar, tre Videnstabsmænd og tre Betjente. Nadar havde en rød Plaid om Skulderen og stod paa Gondolhusets Tag i en noget theatralst Stilling, hvad der dog nær havde bekommet ham ilde; thi da et vindstød gav et Nyl i Ballonen, faldt han om, netop i samme Dieblik som Ballonen steg op i en Sky og forsvandt for Alles Blikke.

„Hvilken Fart!“ — skriver en af Deeltagerne i Moniteuren under Overskriften „En Time i en Ballon“ — „ingen Svimmelhed, ingen Sofyge! Under os det prægtigste Skuespil. Paris udfolder sig for vores Øine som en Gipsmodel af en By. Hjert Gader med smaabitte Huse, her Haver, og rundt om det Hele et umaadeligt Panorama af Grønt. Dybt under os i Udstillingsbygningens Park, men især paa Invalidernes Esplanade, hvorfra vi tiltraadte vor Reise, viser Mængden sig som en mørk Masse, en drimlende Myretue af Mennesker, hvis Udraab naae op til os. Vi stige højere og højere, hvilket vi mærke af Brintens hviælende Udstromning og af de lange Papirvimplers nedhængende Stilling. Det er et behageligt Beir, men himlen.

er ganske overtrukken. I omkrent 1,950 Fods Hoide stige vi ind i Skjærne. Vi ere 5 Minutter om at gjeunemføre Skylaget, som er c. 700 Fod i Gjennemsnit, og nu befinde vi os pludselig i klart Solstin. Man aabner Ventilen for at lade Brindenstromme ud, af Frygt for en mulig Sprængning af Ballonen, idet Gasen udvider sig under Solstraalernes Paavirkning. En Klokkes Klang naer op til os, og vi høre et Locomotivs Piben — undertiden lyder der ogsaa dæmpt Hundeglam, hvilken sidste Lyd paa en tidligere Lustreise bragte en af vore Lustfitters til at gjøre den philosophiske Bemærkning, at det er forbausende, hvor mange Hunde der findes iblandt Menneskene. — Vi ere stegne til en Hoide af 3,090 Fod. Man soler et ubeskriveligt Velvære, man er i en mere end almindelig Grad „Herre over sig selv“ og i den fuldstændige Taushed, som nu omgiver os, forsvinder Menneskeheden for blot at leve Plads til Individet. Vi ere etter omgivne af en uoverstuelig Sky og see os kun selv og Ballonen. Endelig komme vi ud af den og see paany Jorden. Vi syeve hen over Bourg-la-Reine.“ — „Landingen,“ som det hedder i Lustfittersproget, gik lykkelig for sig ved Chilly, et Par Mile fra Paris. Thi at Ankaret rykkede et Ubletræ op med Stode, og at Gondolhuset slog en Muur iiu ved sine Stod, var jo kun Smaauheld. Det Bigtigste var, at alle Passagererne kom til at sætte Foden paa fast Grund uden at faae en eneste Rift. Kl. henved 5 steg Ballonen i veiret, og Kl. lidt over 7 befandt Lustfitteren og hans Ledfagere sig igjen paa Invalidernes Esplanade, efter at Telegraphen allerede havde meldt deres Slægt og Venner, at Reisen var gaaet lykkelig for sig. — Om fjorten Dage vil den næste Opstigning af „Kjæmpen“ finde Sted.

Indhold.

Side.	Side.	
Nødvendigheden af umiddelbar Aben-	Mærkværdig Opdagelse	314.
baring	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	316.
Tiendelovn	Nyheder	318.
Nedaktionens Bemærkninger (Emigræ-	Blandingter	319.
tionens Afgang. — Bestilkelse) .		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoiret.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.